

Věc T-231/04

Řecká republika

v.

Komise Evropských společenství

„Žaloba na neplatnost – Společné diplomatické zastoupení v Abuji (Nigérie) – Inkaso dluhu formou započtení – Nařízení (ES, Euratom) č. 1605/2002 a č. 2342/2002 – Zásada dobré víry v mezinárodním právu veřejném“

Rozsudek Soudu (prvního senátu) ze dne 17. ledna 2007 II - 66

Shrnutí rozsudku

1. *Žaloba na neplatnost – Pravomoc soudu Společenství – Spolupráce mezi Komisí a členskými státy v rámci společné bezpečnostní a zahraniční politiky Unie – Dohoda uzavřená mezi Komisí a některými členskými státy zahrnující finanční dohody (Článek 230 ES; článek 46 EU; nařízení Rady č. 1605/2002; nařízení Komise č. 2342/2002)*

2. *Mezinárodní právo veřejné – Zásady – Dobrá víra – Právo Společenství – Ochrana legitimního očekávání*
3. *Rozpočet Evropských společenství – Finanční nařízení – Rozsah působnosti (Článek 268 ES; nařízení Rady č. 1605/2002, článek 1a čl. 73 odst. 1)*
4. *Řízení – Předložení stanovisek vydaných právními službami orgány Společenství před Soudem – Podmínky*

1. V rámci Smlouvy o EU, v jejím znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy, jsou pravomoci Soudního dvora uvedeny taxativně v článku 46 EU. Ten pravomoc Soudního dvora v rámci ustanovení hlavy V Smlouvy o EU nestanoví.

ství a může být předmětem žaloby na neplatnost podané na základě článku 230 ES.

(viz body 73–74)

Nicméně, provádí-li Komise inkaso dluhů členského státu, vzniklých v rámci dohody mezi Komisí a některými členskými státy na základě spolupráce spadající pod uvedenou hlavu V, formou započtení prostřednictvím aktu přijatého na základě nařízení č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství, a nařízení č. 2342/2002 o prováděcích pravidlech k finančnímu nařízení, spadá tento akt o započtení do oblasti práva Společen-

2. Posouzení povinností členského státu, partnera účastnického se společného projektu Komise a některých členských států v rámci spolupráce vyplývající ze společné bezpečnostní a zahraniční politiky Unie, nemůže být omezeno na memoranda vyhlášené dohody uzavřené mezi partnery, nýbrž musí taktéž zohlednit očekávání, která uvedený členský stát vyvolal svým jednáním u svých partnerů. Jako strana, která podepsala uvedená memoranda, totiž musí každý z partnerů jednat ve vztahu k ostatním partnerům v dobré víře.

Zásada dobré víry je pravidlem mezinárodního práva obyčejového, jehož existence byla uznána Stálým dvorem mezinárodní spravedlnosti, založeným v rámci Společnosti národů, a následně Mezinárodním soudním dvorem a kodifikována článkem 18 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, uzavřené dne 23. května 1969. Navíc je tato zásada v mezinárodním právu veřejném spjata se zásadou ochrany legitimního očekávání, která je součástí právního řádu Společenství. V důsledku toho se tato zásada v rámci uvedených dohod vztahuje na Společenství, jakož i na jeho partnery.

(viz body 84–87, 97)

3. Z rozsahu působnosti nařízení č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství, a zejména z jeho článku 1 vyplývá, že inkaso formou započtení upravené v jeho čl. 73 odst. 1 se vztahuje pouze na částky vyplývající z rozpočtu Společenství. Komise je podle článku 268 ES, který stanoví zahrnutí do

rozpočtu jak výdajů Společenství, tak některých výdajů orgánů, které vyplývají z ustanovení Smlouvy o Evropské unii a vztahují se ke společné zahraniční a bezpečnostní politice, oprávněna zahrnout do rozpočtu výdaje vynaložené na projekty v rámci spolupráce vyplývající z uvedených ustanovení Smlouvy o EU.

(viz bod 111)

4. Bylo by v rozporu s veřejným zájmem, který vyžaduje, aby orgány mohly využívat stanovisek své právní služby, vydaných zcela nezávisle, mělo-li by být připuštěno, aby takovéto vnitřní dokumenty mohly být předkládány ve sporu před Soudem jinými osobami než službami, na jejichž žádost byly vyhotoveny, bez povolení dotčeného orgánu nebo rozhodnutí soudu.

(viz bod 134)